

Павук

Микола Руденко

Де взяти сил, щоб знову стати
Посеред неба павуком
І болі Всесвіту всотати,
Й дощем пролитись над ліском?

А дощовинню-павутинню
Віддати душу і слова —
Хай розсипає попідтинню,
Де мова пращурів жива...

О мово, мово! Рве основу
Чиясь муштрована рука.
А ти відновлюй знову й знову —
Така вже доля павука.

І зуби стисни в кривді, в горі,
А сльози росами розвій.
І хай тобі позаздрять зорі —
Святій упертості твоїй.

Краплини понад шляхом битим —
Мов намистини у разку.
Твої слова вродились житом,
Синів зачавши в колоску.

Синівська мова нетутешня
Мудрішає із кожним днем...
Хай рве основу чорна клешня —
Павук у хмару вріс вогнем.